

בבא מציעא קב

עניין: לא יטול מזוזה ויצא

ראשון לציון לבעל האור החיים

יו"ד רצא, ב

וכשיוצא לא יטלנה בידו. הכי תנא
 במציעא (קב, א). וכתבו
 התוס' (שם ד"ה לא) דהוי כמוזיק לדריס
 שם בידים כאשר נוטל המזוזה נכנסין
 המזיקין. וקשה לי והרי הדריס הם ילכו
 יקבעו מזוזה דחובת הדר הוא וממילא
 ליכא מזיקין.

ואפשר לומר דיש הפרשה לאחר
 שיכנסו המזיקין ויניח המזוזה
 אחר כך משלא יכנסו כלל כאשר לא
 יסיר המזוזה, והגם דכל הבתים מעיקרא
 אין בהם מזוזה ואיכא מזיקין ועל ידי
 המזוזה הוסר הזיקא, (ו) יש לומר דשאני
 הכא דכיון שהיתה למזיקין מניעה על
 ידי המזוזה כאשר הוא נוטלה הם
 מתכנפים ובאים כאשר מגיעין למקום
 שלא היו יכולין לבא איליו, מה שאין
 כן מעיקרא. וזהו חילוק דמסתבר.

אור החיים ריש פרשת חוקת

והנה ההבדל שבו הורמו עם בני ישראל משאר הגוים הוא
 באלמנטים קבלת התורה שזולת זה הנה ככל הגוים
 בית ישראל, ומעשה טעמנו לוף דבש אמרי אל, צמה שאמר
 זאת חקת התורה, פירוש חקה זו של הטומאה ותנאי
 טהרתה תסובב מהתורה, כי על ידי שקבלו התורה, נעשו
 עם בני ישראל דבר שהרוחניים השפלים תאבדים להדבק
 בהם, להיותם חטיבה של קדושה עליונה בחייהם גם
 צמותם. בחייהם, שצנוגות צמת, או יאהילו עליו וכדומה,
 תדבק בהם הטומאה שצמת ולא תחפון להפרד, אם לא
 צמח גדול אשר חקק ה' במצוה האמורה בענין של פרה
 אדומה, וצמותם, גם כן תתרבה הטומאה כאומרם ז"ל (ב"מ
 קיד:) בפסוק אדם כי ימות וגו' (להלן פסוק יד) ישראל
 מטמאים צאהל ואין אומות העולם מטמאין צאהל:
 ובבר המשלתי במקום אחר ענין זה, לשני כלים שהיו אלל
 בעל הבית, אחת מלאה דבש, ואחת מלאה זבל, ופינה
 אחת והוליאם לחון מהחדר, אותה שהיתה מלאה דבש
 מתקבצים לה כל הזבובים והרמשים, ואותה שהיתה מלאה
 זבל הגם שיכנסו לה קצת מהרמשים לא יסוה לשל דבש.
 כמו כן אדם מישראל שמת להיותו מלא קדושה המתוקה
 והעריצה, בצאת הנפש ונתרוקן הגוף יתקבצו הקליפות לאין
 קץ, שהם כוחות הטומאה, התאבדים ממיד להדבק בקדושה
 ליהנות מהערב, ולזה יטמא צאהל, ואפילו אלף צמים
 מקורים, ואחת פתוחה לתורתה הטומאה תמלא כל החדר
 המקורה, מה שאין כן אשר לא מורע ישראל להיותו מושלל
 מהקדושה אין כל כך התקבצות הטומאה אלא חלק הממית
 הנדבק בגוף, ואשר יסובב הכל היא התורה: